

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/36/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116215199
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dominika Horváthová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2116215199.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v spore žalobcu: Bytové družstvo so sídlom v Trnave, IČO: 00 175 480, Ludvika van Beethovena 26, 917 08 Trnava, zastúpenému advokátskou kanceláriou: UNITED LAWYERS, advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 36 662 291, Mliekarenská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, proti žalovanej: Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 575 951, Hodžova 119, 010 11 Žilina, zastúpenej advokátskou kanceláriou: SEDLAČKO a PARTNERS, s.r.o., IČO: 36 853 186, Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, o zaplatenie sumy 13.259,54 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa č.k. 27C/29/2017-442 zo dňa 13.10.2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. r u š í a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd vo výroku rozhodol nasledovne:

I. Súd konanie zastavuje v časti istiny 2.201,34 € s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.812,33 € od 27.06.2016 do zaplatenia a zo sumy 389,01 € od 21.12.2019 do zaplatenia.

II. Súd žalobu zamieta.

III. Súd žalovanej priznáva nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 144, § 145 ods. 2 veta prvá, § 146 ods. 1, § 255 ods. 1, 2, § 256 ods. 1, 2, § 257 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ust. § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, § 53 ods. 4 písm. i), ods. 5, 12, § 53a ods. 1, § 451 ods. 1 a 2, § 488, § 489 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), ust. § 497, § 502 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), ust. § 2 písm. a) a b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“) (v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy), ust. § 1 ods. 2 písm. a) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy), ust. § 24a zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (v súčasnom znení), na úvery na opravu, rekonštrukciu alebo modernizáciu spoločných častí, spoločných zariadení a príslušenstva domu poskytované vlastníkom bytov a nebytových priestorov podľa osobitného predpisu, ust. § 8b ods. 1, 3, § 9 ods. 7 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „ZoVB“) (v znení účinnom do 31.10.2018).

3. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že osoby pôvodne označené ako žalobcovia v 1. až 40. rade, v zastúpení správcom (terajším žalobcom po pripustení zmeny na strane žalobcov, ďalej len „žalovaný“), sa svojou žalobou doručenou dňa 30.06.2016 domáhali vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovanú zaplatiť im spoločne a nerozdielne sumu 9.694,53 € s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 9.694,53 € od 27.06.2016 do zaplatenia, a náhradu trov konania. Žalobu odôvodnili tým, že sú vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome súp.č. XXXX A. B., ktorý je zapísaný na LV č. XXXX, vedenom katastrálnym odborom Okresného úradu Trnava. Žalovaná je právnická osoba, ktorej predmetom podnikania je aj poskytované úverov. Dňa 19.12.2007 uzavreli pôvodní žalobcovia a žalovaná Zmluvu o termínovanom úvere č. 06/093/07 (ďalej „zmluva/

úverová zmluva“), za podmienok úročenia (podľa bodu 2.2.4. zmluvy), ktoré boli dohodnuté: Druh úrokovej sadzby: revizibilná, Základná úroková sadzba je hodnota 6 mesačného BRIBOR, Úrokové rozpätie je 0,9% p.a., Celková revizibilná úroková sadzba je hodnota 6 mesačného BRIBOR + úrokové rozpätie 0,9% p.a. V ďalšom poukázali na ustanovenia § 52, ods. 1, a ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko podľa žalobcov sa jedná o spotrebiteľský vzťah. Žalovaná dňa 08.06.2011 adresovala žalobcovi Oznámenie o zvýšení úrokového rozpätia, v ktorom informovala, že v súlade s bodom 5.5. zmluvy sa mení dňom 01.07.2011 úrokové rozpätie na 2,50% p.a., pričom žalovaná toto oznámenie zaslala bez odôvodnenia, nevysvetlila z akých dôvodov prijala také rozhodnutie. Dňa 27.01.2016 odoslali pôvodní žalobcovia Sťažnosť na postup a žiadosť o preskúmanie postupu žalovaného pri výkone bankových činností adresovanú Národnej banke Slovenska, v ktorej žiadali preskúmať postup žalovanej v dôsledku zmeny úrokovej sadzby; dňa 02.05.2016 doručila NBS stanovisko k predmetnej veci. Podľa žalobcu postup žalovanej, ktorým zmenila úrokovú sadzbu v dôsledku údajnej zmeny miery rizika klienta, je v rozpore s právnymi predpismi - ustanovenie ods. 5.5. a 12.1.1.1. zmluvy predstavujú neprijateľné podmienky, preto sú neplatné (v ďalšom poukazuje na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov, ktoré však s vecou nemajú súvis). Žalovaná sa zvýšením úrokovej sadzby z 0,90% na 2,50% ročne od 01.07.2011 bezdôvodne obohatila o rozdiel, ktorý by žalobcovia/žalobca zaplatili na úrokoch bez zvýšenia úrokového rozpätia (a teda aj revizibilnej úrokovej sadzby), t.j. sumou 5.794,14 € a sumou, ktorú žalobca žalovanej skutočne zaplatil po jej zvýšení, teda sumou 15.488,67 € do 20.06.2016 - žalovaná sa tak bezdôvodne obohatila o rozdiel vo výške 9.694,53 €. Výpočet je vykonaný na základe bodu 4.11.4. obchodných podmienok žalovanej. Žalobca žiada tiež o priznanie úroku z omeškania, nakoľko vyzval výzvou zo dňa 20.06.2016 žalovanú na vydanie bezdôvodného obohatenia, a keďže žalovaná v lehote stanovenej vo výzve bezdôvodné obohatenie nevydala, je od dňa nasledujúceho, teda od 27.06.2016 povinná zaplatiť aj úrok z omeškania vo výške 5,00% ročne. Podaním došlým súdu dňa 20.12.2018 pôvodní žalobcovia požiadali o zmenu účastníkov konania. Uviedli, že v dôsledku vzniku právnych skutočností - prevodu a prechodu práv a povinností vzťahujúcich sa k zákonnému spôsobu zastupovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov v súdnom konaní, došlo k zmene subjektu konania, keď správu domu môže podľa novely zákona vykonávať výlučne spoločenstvo alebo správca, teda už nie samotní vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome. Krajský súd v Trnave uznesením č.k. 24Co/235/2018-236 zo dňa 22.05.2019 vyhovel návrhu žalobcov, aby na ich miesto vstúpil žalobca a zároveň zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, nakoľko plná moc bola udelená zákonným zástupcom pôvodných žalobcov a to správcom domu, ktorým je žalobca. Súd prvej inštancie uznesením č.l. 250 zo dňa 19.12.2019 pripustil zmenu žaloby, na základe ktorej sa žalobca domáhal zaplata sumy 12.105,36 € s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 9.694,53 € od 27.06.2016 do zaplata a zo sumy 2.412,83 € odo dňa nasledujúceho po právoplatnosti uznesenia o pripustení zmeny žaloby do zaplata, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie pripustil aj ďalšiu zmenu petitu uznesením č. I. 309 zo dňa 18.06.2020, na základe ktorej sa domáha žalobca zaplata sumy 13.259,54 € s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 9.694,53 € od 27.06.2016 do zaplata, zo sumy 2.412,83 € od 21.12.2019 do zaplata, zo sumy 1.154,18 € odo dňa nasledujúceho po doručení návrhu na zmenu žaloby žalovanému do zaplata. Žalobca zároveň spolu s návrhom na zmenu petitu zo dňa 18.03.2020 vzal žalobu čiastočne späť. Z pôvodne uplatnenej istiny 9.694,53 € za obdobie 01.07.2011 do 20.06.2016 vzal žalobu späť v časti istiny 1.812,33 € s príslušenstvom, naďalej sa domáha zaplata sumy 7.882,20 €. Z pôvodne uplatnenej istiny 2.412,83 € za obdobie 21.06.2016 do 20.06.2018 vzal žalobu späť v časti istiny 389,01 € s príslušenstvom a naďalej sa domáha zaplata sumy 2.023,82 €. Celkovo vzal späť žalobu v časti istiny 2.201,34 € z dôvodu prepočtu výšky bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom k tomu, že žalobca vzal žalobu čiastočne späť pred prvým pojednávaním, súd prvej inštancie v tejto časti konanie zastavil tak, ako je uvedené v I. výroku rozsudku. Predmetom konania po čiastočnom zastavení je nárok na zaplata istiny 11.060,20 € s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 7.882,20 € od 27.06.2016 do zaplata, zo sumy 2.023,82 € od 21.12.2019 do zaplata, zo sumy 1.154,18 € do 23.06.2020 do zaplata.

4. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v celom rozsahu navrhovanom stranami sporu. Zo Zmluvy o termínovanom úvere č. 06/093/07 zo dňa 19.12.2007 (č.l. 10) vyplýva, že klient - Bytovým družstvom so sídlom v Trnave (zastúpené C. D. E., prokuristom) a žalovaná ako banka (ešte ako Dexia banka Slovensko a.s. do 31.12.2011) uzavreli zmluvu o úvere, na základe ktorej sa žalovaná zaviazala poskytnúť klientovi úver vo výške 4.500.000,- Sk (149.372,63 €) za účelom obnovy bytového domu A. XX-XX B., - zateplenie strechy a obvodového plášťa bytového domu. Úročenie úveru bolo dojednané v bode 2.2.4. zmluvy, keď celková revizibilná úroková sadzba je hodnota 6 mesačného BRIBOR plus úrokové rozpätie 0,9% p.a.. Podľa Definícií a výkladových pravidiel zmluvy sa revizibilná úroková sadzba

mení podľa pravidiel stanovených v bodoch 5.4., 5.5. a 5.6. zmluvy. V bode 5.5. zmluvy je obsiahnuté dojednanie o tom, že banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika klienta. Zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta stanoveného bankou, alebo so zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska. Pre posúdenie zmeny miery rizika klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase ich ostatného posúdenia v porovnaní s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k úverovej zmluve. Banka predmetnú zmenu v primeranej lehote oznámi klientovi. Z listu Dexia banka Slovensko a.s. zo dňa 08.06.2011 (č.l. 114) adresovaného správcovi vyplýva, že ním banka oznamuje správcovi, že v súvislosti s bodom 5.5. úverovej zmluvy č. 06/093/078 banka pristúpila k zmene úrokového rozpätia na 2,5% p.a. od 01.07.2011 s tým, celková úroková sadzba bude predstavovať hodnotu 6 mesačného EURIBORU + 2,50% p.a.. Strany sporu pôvodne navrhovali doplnenie dokazovania výsluchom svedkov C. E., C. F., C. G., C. H.. Od ich svedeckej výpovede upustili a navrhli, aby súd oboznámil ich svedecké výpovede z konaní vedených na tunajšom súde, kde boli opakovane vypočutý a to z dôvodu hospodárnosti. Súd poznamenáva, že na tunajšom súde a na Okresnom súde Piešťany sa vedie medzi stranami celkovo 48 sporov o vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu zvýšenia úrokovej sadzby žalovanou. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaná - banka ako veriteľ (pod obchodným menom Dexia banka Slovensko a.s.) a žalobca (Bytové družstvo so sídlom v Trnave, ktorý ako správca konal v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov) uzavreli dňa 19.12.2007 Zmluvu o termínovanom úvere č. 06/093/07 (na strane „klienta“ ju podpísal C. D. E., ako prokurista Bytového družstva so sídlom v Trnave/správca, pričom v zmluve ako zmluvná strana priamo nefigurujú vlastníci bytov a nebytových priestorov). Na základe uvedenej zmluvy bola dojednaná výška úveru 4.500.000,- Sk, účel obnova bytového domu - zateplenie strechy a obvodového plášťa bytového domu A. XX-XX A. B.. V konaní sa žalobca ako správca bytového domu domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť tým, že žalovaná zvýšila od 01.07.2011 úrokové rozpätie z 0,9% p.a. na 2,50% p.a., a to podľa žalobcu na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky. Suma bezdôvodného obohatenia po čiastočnom späťvzati žaloby mala predstavovať spolu sumu 11.060,20 € ako rozdiel medzi zaplatenými splátkami od 01.07.2011 do 20.02.2020 po zvýšení úrokového rozpätia a pôvodne dohodnutým úrokom. Nebolo pritom sporným, že úver bol splácaný v zmysle prehľadu splátok úveru na č.l. 259 spisu. Pokiaľ ide o charakter uzavretej zmluvy o úvere, uzavrel ho správca z titulu svojho oprávnenia vyplývajúceho mu zo znenia § 8b ods. 1 ZoVB (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy), ako aj zo znenia článku III. Zmluvy o výkone správy č. 44. Je však nepochybné, že dlžníkmi z úverovej zmluvy sú jednotliví vlastníci bytov v predmetnom bytovom dome, tak ako to vyplýva aj zo súčasného znenia § 24a zákona o spotrebiteľských úveroch, kým správca je ich zákonným zástupcom. Právny vzťah založený zmluvou o úvere je tak právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. OZ). Žalovaná pri uzatváraní zmluvy o úvere vystupovala ako podnikateľ, ktorý koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a zároveň ako veriteľ, ktorý poskytol úver v rámci svojho podnikania. Daný úver pritom bol poskytnutý v súvislosti s vykonaním obnovy a zateplenia bytového domu, a teda za účelom zveľadania majetku fyzických osôb - spotrebiteľov. Na strane dlžníka tak vystupovali spotrebiteľia, ktorým nebol úver poskytnutý v rámci obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Na uvedenom nič nemení skutočnosť, že za nich na základe zákonného splnomocnenia konal správca bytového domu, pretože subjektom základného hmotnoprávneho vzťahu s bankou nebol správca bytového domu, ale jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov. S poukazom na vyššie uvedené a vychádzajúc zo zásady lex specialis derogat legi generali, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade sú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, súd vyhodnotil zmluvný vzťah podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Hoci teda v prípade zmluvy o úvere nejde s poukazom na § 1 ods. 2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z.z. (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) o zmluvu o spotrebiteľskom úvere (pozn. v súčasnosti uvedené vylučuje § 1 ods. 3 písm. r) zák. č. 129/2010 Z.z.), vzťah medzi vlastníckymi bytmi ako dlžníkmi a bankou ako veriteľom bolo potrebné posúdiť ako spotrebiteľský vzťah v zmysle Občianskeho zákonníka. Žalovaná konaní namietala nedostatok právomoci súdov SR rozhodovať spor medzi stranami, a to s poukazom na rozhodcovskú doložku obsiahnutú v bode 15.11. dodatku k zmluve o termínovanom úvere. Súd poukazuje na ustanovenie § 3 ods. 6 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, v zmysle ktorého spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobmedzuje právo spotrebiteľa obrátiť sa na súd, pričom dodávateľ sa môže účinne dovolávať nedostatku právomoci súdu, iba ak vo veci už skôr začalo spotrebiteľské rozhodcovské konanie, čo preukázané nebolo. Vzhľadom na všetko uvedené

dospel súd k záveru, že tu nie je prekážka konania spočívajúca v nedostatku jeho právomoci a spor prejednal. Žalobca svoj nárok uplatnený žalobou skutkovo vymedzil tak, že ide o bezdôvodné obohatenie žalovanej, získané na úkor vlastníkov bytov tým, že zvýšila úrokové rozpätie na základe neplatného ustanovenia (bod 5.5. zmluvy), ktoré je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Aj v replike uviedol, že nie je sporná neurčitost', vážnosť alebo zrozumiteľnosť dotknutého článku. Až počas konania uviedol, že ustanovenie je neurčité a nezrozumiteľné - tieto tvrdenia žalobcu si odporujú, pretože v žalobe tvrdí, že uvedené ustanovenie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, že spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa - takýto záver však predpokladá že žalobca bol schopný pochopiť význam uvedeného ustanovenia, a že už pri samotnom koncipovaní bodu 5.5. bolo zrejmé, že dané ustanovenie umožňuje jednostranné zvýšenie úrokového rozpätia na základe vlastného uváženia žalovaného ako banky. Z uvedeného vyplýva že pôvodne žalobca v žalobe určitost' predmetného ustanovenia ani nespochybňoval, a vychádzajúc zo žaloby mu bol jeho význam zrejmý - neskoršie spochybňovanie určitosti ustanovenia bodu 5.5. zmluvy považoval, preto súd za účelové.

5. Pokiaľ ide o znenie bodu 5.5. zmluvy o úvere, súd prvej inštancie ho považoval za určité a zrozumiteľné, a teda v tomto smere za platne dojednané (§ 37 ods. 1 OZ a contrario). Zo znenia bodu 5.5. zmluvy o úvere, za použitia interpretačných pravidiel v § 35 ods. 2 OZ, vyplýva, že žalovaná je oprávnená jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu, ak dôjde k zmene miery rizika klienta, pričom zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta alebo so zmenou rizikovej váhy klienta. Uvedené znenie ustanovenia zmluvy je tak s poukazom na jeho formuláciu podľa názoru súdu zrozumiteľné a určité. Pojem „miera rizika klienta“ sa pritom nepoužíva len v uvedenom bode 5.5., ale aj v bode 5.7. zmluvy, ktorý rieši možnosť prehodnotenia miery rizika na žiadosť klienta, pričom sa porovnávajú skutočnosti v čase posledného posúdenia miery rizika klienta s aktuálnymi skutočnosťami (pojmy „miera rizika klienta“ a „rating klienta“ sú ekonomickými pojmami, ktorých význam musel byť žalobcovi ako správcovi a zároveň podnikateľovi zrejmý). Na určitosti zmluvného dojednania nič nemení ani to, že v bode 5.5. zmluvy sa hovorí o zmene úrokovej sadzby, pričom banka pristúpila k zmene úrokového rozpätia - sadzbu EURIBOR (predtým BRIBOR) neurčuje totiž žalovaný, ale príslušná európska inštitúcia, a preto ustanovenie bodu 5.5. možno aplikovať iba na zmenu úrokového rozpätia, nie na zmenu základnej sadzby, avšak v konečnom dôsledku došlo k zmene úrokovej sadzby ako takej. Zrozumiteľnosť a určitost' ustanovenia bodu 5.5. dodatku vyplýva aj z dokazovania oboznámením sa s výpoveďami svedka C. D. E. v konaniach vedených na tunajšom súde (zápisnice č.l. 384, 396 a 399), ktorý bol prokuristom žalobcu v čase uzatvorenia zmluvy o úvere a zmluvu o úvere, ako aj viaceré iné zmluvy o úvere počas vykonávania funkcie prokuristu v období od 05.08.1996 do 01.02.2014 podpísal. Z výpovede tohto svedka vyplýva, že v rámci kontraktačného procesu boli žalobcovi posielané návrhy zmlúv na pripomienkovanie, pričom dostal čas, aby sa vyjadril alebo ho podpísal, s tým, že buď sa podpíše alebo sa bude upravovať a ak boli v zmluve ustanovenia, ktoré považoval žalobca za neurčité, tieto sa upravovali. Svedok tiež uviedol, že vedel, že v zmluve bolo písané, že banka môže jednostranne meniť maržu („v tej zmluve to tak bolo písané“). Z uvedeného vyplýva, že ohľadom zmluvy prebehol riadny kontraktačný proces, po ktorom nezostalo žiadne ustanovenie zmluvy neurčité. Žalobca v konaní svoj nárok odôvodnil tým, že žalovaná získala bezdôvodné obohatenie plnením na základe neplatného ustanovenia bodu 5.5. zmluvy, ktoré je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a to s poukazom na stanovisko Národnej banky Slovenska zo dňa 28.04.2015 (č.l. 41) a rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 7Co/563/2015 zo dňa 10.02.2016 (č.l. 102). Pokiaľ ide o stanovisko Národnej banky Slovenska (NBS), súd poukazuje na skutočnosť, že NBS sa v stanovisku, ktoré pre súd nie je záväzné, žiadnym spôsobom nevyjadruje k citovanému bodu 5.5. zmluvy, ale iba k bodu 12.1.1.1. zmluvy (uplatnenie sankčného zvýšenia), na základe ktorého ustanovenia však k zvýšeniu úrokového rozpätia v tu prejednávanvej veci neprišlo. Pokiaľ ide o vyššie uvedený rozsudok Krajského súdu v Žiline, uvedené rozhodnutie je na tu prejednávanú vec neaplikovateľné, keďže vychádza z iných skutkových okolností. Predovšetkým, v uvedenom konaní nebola posudzovaná zmluva o termínovanom úvere uzavretá za účelom obnovy bytového fondu, v ktorej by ako dlžníci vystupovali vlastníci bytov zastúpení správcom; v uvedenom konaní bola posudzovaná zmluva o poskytnutí úveru s odkladacou podmienkou, do splnenia ktorej sa poskytnutý úver nepovažoval za hypotekárny, v ktorej ako dlžníci vystupovali obyčajné fyzické osoby bez zastúpenia, a teda išlo o iný typ zmluvy ako v tu prejednávanvej veci, s iným počtom ustanovení. Navyiac, znenie bodov 4.6. a 5.5. ani nie je totožné, keďže je inak definovaná zmena miery rizika klienta. Vzhľadom na uvedenú odlišnosť skutkových okolností oboch prípadov a odlišné znenie dojednaní zmlúv nie je možné automaticky prihladať na to, že Krajským súdom v Žiline bolo určené, že ustanovenie bodu 4.6. zmluvy o poskytnutí úveru č. 99/589/05 zo dňa 29.09.2005 je neprijateľnou podmienkou a je neplatné, t.j. nie je možné aplikovať ustanovenie

§ 53a ods. 1 OZ. Neprijateľná zmluvná podmienka je také ustanovenie spotrebiteľskej zmluvy, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a jej použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Ak by teda aj bola v spotrebiteľskej zmluve obsiahnutá taká podmienka, ktorá by svojim charakterom spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ale bola individuálne dojednaná, nepôjde o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Dôkazné bremeno ohľadom preukázania toho, že zmluvná podmienka bola individuálne dojednaná, nesie dodávateľ, v tomto prípade žalovaná. Z vykonaného dokazovania oboznámením s výsluchom svedka C. D. E. v iných konaniach vedených na tunajšom súde (č.l. 384, 396 a 399) mal súd za preukázané, že uzatváranie zmlúv so žalovanou prebiehalo takým spôsobom, že žalobcovi ako správcovi bol zaslaný návrh na pripomienkovanie, pričom dostal čas, aby sa vyjadril alebo ho podpísal, s tým, že buď sa podpíše alebo sa bude upravovať. Z uvedeného vyplýva, že nešlo o formulárovú zmluvu, do ktorej dlžník nemá možnosť zasiahnuť, ale správca (ktorý je odborne spôsobilou osobou) mal možnosť ovplyvniť obsah dodatku. Nie je pritom podstatné, že si boli znenia viacerých zmlúv podobné, čo je akceptovateľné, keďže išlo o uzatváranie obdobných zmlúv za obdobným účelom (obnova bytového fondu toho-ktorého bytového domu). Rozhodujúce je, že kontraktčný proces prebehol medzi žalovanou ako bankou a žalobcom ako správcom, ktorý bol odborne spôsobilou osobou, a ktorý mal možnosť do znenia zmluvy resp. dodatku zasiahnuť. Vzhľadom na všetko vyššie uvedené dospel súd k záveru, že spotrebiteľia mali prostredníctvom žalobcu ako správcu možnosť zmluvné podmienky si dohodnúť, zmluvné podmienky tak boli individuálne dojednané, a preto žiadnu z nich (a teda ani bod 5.5. zmluvy) nie je možné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Okrem toho súd poukazuje na skutočnosť, že o neprijateľnú zmluvnú podmienku nejde ani vtedy, ak ide o cenu plnenia, pričom v prípade úroku možno hovoriť o cene plnenia. Súd tiež dodáva, že za istých podmienok aj ustanovenie § 53 ods. 15 písm. a) OZ (účinné od 01.06.2010) umožňuje jednostranné zvýšenie úrokovej sadzby zo strany dodávateľa a nepovažuje ho za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. i) OZ. Odhliadnuc od uvedeného, ustanovenie bodu 5.5. zmluvy umožňuje zmenu úrokovej sadzby aj v prospech spotrebiteľa (keďže banka má možnosť meniť, a teda aj znížiť, nielen zvýšiť, úrokovú sadzbu), a preto tu chýba značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Zo svedeckých výpovedí v iných konaniach vedených na tunajšom súde svedka C. D. E. (č.l. 384, 396 a 399), ktorý bol prokuristom žalobcu v období od 05.08.1996 do 01.02.2014 a oprávneným konať vo veciach týkajúcich sa úverových zmlúv, preukázané, že žalobca vedel o zvýšení úrokového rozpätia už v čase jeho zvýšenia, toto zvýšenie bolo predmetom rokovaní so žalovanou, pričom nakoniec žalobca zvýšenie úrokového rozpätia akceptoval (z výpovede svedka: tým, že sa úroky zvýšili, boli tam naťahovačky so žalovanou; bolo to konzultované s členom predstavenstva I. J.; žalovaná argumenty žalobcu neakceptovala, museli to nechať tak; zvýšenie úrokov považovali za nesprávne; boli také názory, že aby keď nesúhlasia s úrokmi, aby nesplácali úvery, ale s tým svedok nesúhlasil; v tej zmluve to tak bolo písané, že môže prísť k úprave, na základe toho neuspeli, keď to rozporovali). Z uvedeného potom vyplýva, že žalobca, hoci najprv so zvýšením úrokového rozpätia nesúhlasil, nakoniec s prihliadnutím na ustanovenie zmluvy, ktoré takýto postup umožňovalo, zvýšenie úrokového rozpätia akceptoval a úvery boli ďalej splácané aj pri zvýšenom úroku. Bolo tak preukázané, že žalobca vedel o aplikácii bodu 5.5. zmluvy od začiatku jeho použitia a voči tomuto postupu po rokovaní so žalovanou už nenamietal, hoci mal viacero možností riešiť situáciu inak (nesplácanie úveru alebo jeho splácanie len do výšky pôvodného úroku; predčasné splatenie úveru; prechod do inej banky; uplatnenie bodu 5.7. Zmluvy).

6. Súd prvej inštancie dodal, že čo sa týka oznámenia zvýšenia úrokového rozpätia, s poukazom na znenie bodu 5.5. zmluvy, ani prípadné neoznámenie zvýšenia by nebolo dôvodom neúčinnosti alebo neplatnosti zvýšenia. Zvýšenie úrokového rozpätia však bolo žalobcovi oznámené, a to Oznámením o zmene úrokového rozpätia zo dňa 08.06.2011 (č.l. 114), ktoré žalobca priložil po výzve k žalobe so skutkovým tvrdením v žalobe, že žalovaná toto oznámenie zaslala žalobcovi. Toto skutkové tvrdenie žalovaná nepoprela. Súd tiež poukazuje na výpoveď svedka C. F. (č.l. 331, 384 a 390), ktorý uviedol, že keď išlo o 10 prípadov, oznámenia išli v jednej obálke so sprievodným listom. Je bez významu, že žalobca nedisponuje údajom v knihe došlej pošty o doručení oznámenia od žalovanej, ale rozhodujúce je, že v žalobe uvádza a dodatočne doložil súdu uvedené oznámenie, čo preukazuje, že mu doručené bolo, pričom v žalobe ani neskôr nebolo uvádzané žiadne skutkové tvrdenie o dátume jeho doručenia. Súd tiež poukazuje na výpovede svedkyne C. K. G. z iných konaní (č.l. 331, 390), ktorá potvrdila, že našli v kancelárii k niektorým bytovým domom oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia v počte asi 30. Ak žalobca neskôr v konaní začal spochybňovať doručenie mu oznámenia, súd považoval takýto postup za účelový, a to z dôvodu vznesenej námietky premlčania zo strany žalovanej. Svedok C. F. zároveň potvrdil, že podpisy na oznámení o zmene úrokového rozpätia sú pravé. Okrem toho, zo svedeckej

výpovede C. F. (č.l. 398) vyplýva, že žalobca bol pred doručením listu o zmene úrokového rozpätia informovaný na osobnom rokovaní (vyplýva to aj zo samotného Oznámenia), ktoré sa konali maximálne mesiac pred zaslaním listu a až následne mu bol zaslaný list, a teda k oznámeniu zvýšenia úrokového rozpätia došlo aj ústne. K dôvodnosti použitia bodu 5.5. súd odkazuje na výpoveď svedka C. F., ktorý uviedol, že každý rok sa bytové domy prehodnocovali a mohla sa zmeniť marža, spracovávali to na základe analýz ako podnikateľskú klientelu, posudzovali finančné výkazy, výdavky bytového domu, tvorba fondu opráv, vek majiteľov, stúpajúcim vekom je riziko splácania väčšie, pokiaľ sa ekonomika nemení, roky sa to držalo, problém nastal finančnou krízou, čo znamenalo zvýšené riziko splácania úverov. Uvedené je v súlade so skutočnosťou, že je všeobecne známe, že v druhej polovici roka 2011 sa prehĺbila tzv. dlhová kríza v eurozóne a došlo k spomaleniu resp. k poklesu ekonomického rastu (viď. napr. Výročná správa Európskej centrálnej banky za rok 2011 zverejnená na stránke L.) a nešlo o obdobie hospodárskeho rastu ako sa mylne domnieva žalobca. V uvedenom období sa pritom miera rizika dlžníkov zhoršila vo všeobecnosti a zvýšilo sa riziko nesplácania úverov. Súd dodáva, že skutočnosť, že zmluva umožnila žalovanej zmenu úrokového rozpätia, nesúvisí so zmenou majiteľa spoločnosti žalovanej v roku 2011, ale s dojednaním bodu 5.5. v čase uzatvorenia zmluvy. V tu prejednávanej veci teda došlo k zmene ratingu klienta, čím sa naplnil jeden z dôvodov, ktorý si strany ako dôvod jednostrannej zmeny úrokového rozpätia dojednali v bode 5.5. zmluvy. Zároveň je možné zvýšenie úrokového rozpätia považovať za adekvátne, a to vzhľadom na to, že ustanovenie bodu 12.1.1.1. (ktoré žalovaná neaplikovala) umožňuje za určitých podmienok zvýšenie úrokového rozpätia až do 6M BRIBOR + 6,85% p.a.. Bod 5.5. zmluvy pritom ani nemá hornú hranicu zvýšenia, napriek tomu žalovaná úrokové rozpätie zvýšila iba na hodnotu 2,50% p.a., čo ani zďaleka nedosahuje úroveň možného zvýšenia dojednaného podľa bodu 12.1.1.1. dodatku. Súd dodáva, že nebolo preukázané, že by v čase zvýšenia úrokového rozpätia žalobca namietal neadekvátnosť zvýšenia. Súd však opätovne zdôraznil, že žalobca žalobu skutkovo vymedzil tak, že tvrdil bezdôvodné obohatenie žalovanej z dôvodu, že jej bolo plnené na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky v bode 5.5. zmluvy, s tým, že do doručenia stanoviska NBS nevedel, že žalovaná nemá na zvýšené úrokové rozpätie nárok. Znamená to teda, že podľa tvrdenia žalobcu voči použitiu ustanovenia bodu 5.5. zmluvy namietal až o niekoľko rokov po tom, čo došlo k postupu žalovanej podľa zmluvy. Avšak už v čase použitia tohto ustanovenia žalobca (ako je vyššie uvedené) o použití bodu 5.5. zmluvy vedel a zmieril sa s jeho použitím, hoci mal aj iné možnosti riešenia. Ak potom žalobca voči jeho použitiu namietal až o niekoľko rokov neskôr, možno to považovať za účelové a odôvodnené zrejme iba zmenou v osobe prokuristu. Je potrebné tiež poukázať na povinnosť žalobcu ako správcu v zmysle § 8b ods. 3 ZoVB (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), a síce pri obstarávaní služieb dojednať čo najvýhodnejšie podmienky, aké sa dali dojednať v prospech vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Súd poukazuje na to, že žalobca je tou istou právnickou osobou, ktorá zastupovala vlastníkov bytov pri uzavretí zmluvy v roku 2007, pričom žalobou podanou o cca 9 rokov neskôr namieta znenie zmluvy, s ktorým v roku 2007 súhlasil a použitia bodu 5.5., ktoré v roku 2011 nakoniec akceptoval. Ak žalobca spochybňuje výhodnosť dojednania zmluvy pre vlastníkov bytov, spochybňuje tým paradoxne splnenie si svojej povinnosti uloženej mu citovaným ustanovením. V súvislosti zo zmluvou o úvere boli vlastníci bytov zastúpený žalobcom ako správcom, za ktorého pri uzatváraní zmluvy o úvere, ako aj pri rokovaní o zmene úrokového rozpätia konal prokurista. Skutočnosť, že následne došlo k zmene v osobe prokuristu, nič nemení na tom, že išlo stále o toho istého správcu, ktorý bol povinný dodržiavať ustanovenie § 8b ods. 3 ZoVB (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy). Keďže vzhľadom na vyššie uvedené nebolo z pohľadu súdu prvej inštancie možné považovať bod 5.5. zmluvy za neprijateľnú zmluvnú podmienku, nebolo možné dospieť k záveru, že by žalovaná prijala bezdôvodné obohatenie na úkor vlastníkov bytov, pretože jej bolo plnené na základe uvedeného platného ustanovenia. Z uvedeného dôvodu súd žalobu vo výroku II. rozsudku zamietol, a to v časti istiny, ako aj úroku z omeškania, keďže žalovaná sa s plnením do omeškania nedostala. Keďže súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná sa bezdôvodne neobohatila, bolo by nadbytočné podrobne sa zaoberať otázkou premlčania nároku a vznesenou námietkou premlčania, keďže žalobcoví, resp. vlastníkom bytov voči žalovanej žiadny nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nevznikol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 v spojení s § 256 ods. 1 CSP, keď žalovaná bola v konaní v celom rozsahu úspešná a to aj v časti zastavenia konania, ktoré zaviniť žalobca nesprávnym výpočtom uplatneného nároku, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalovanej voči žalobcovi na náhradu účelne vynaložených trov konania v celom rozsahu, o čom súd rozhodol vo výroku III. rozsudku. Súd po posúdení všetkých okolností konkrétnej veci, dospel k záveru, že nie sú žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP), pre ktoré by bolo potrebné žalovanej náhradu trov konania celkom alebo sčasti nepriznať.

7. Proti výroku II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP a žiadal, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok zmenil, alternatívne ho zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Odvolateľ z hľadiska nesprávneho právneho posúdenia veci vyčítal súdu prvej inštancie nevykonanie právneho posúdenia neprijateľnej zmluvnej podmienky v bode 5.5 zmluvy, resp. jej nesprávnu právnu kvalifikáciu, v dôsledku čoho zakladá zmätočnosť celého konania. Poukázal na § 53 ods. 4 písm. i/, j) OZ, pričom článok 5.5 obsahuje obe špeciálne skutkové podstaty neprijateľných zmluvných podmienok v § 53 ods. 4 OZ, čo okresný súd vôbec nevyhodnotil, teda ide o špeciálne klauzuly neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktoré sú vždy neplatné podľa § 53 ods. 5 OZ, i keby boli individuálne dojednané, nejedná sa o generálnu klauzulu neprijateľnej zmluvnej podmienky uvedenú v § 53 ods. 1 OZ. Okresný súd v odôvodnení rozhodnutia vytrhuje z kontextu všetky skutkové podstaty neprijateľných zmluvných podmienok, či sa jedná o generálnu klauzulu alebo špeciálne klauzuly, spája ich do jednej neprijateľnej zmluvnej podmienky a následne pokračoval v právnom nezmysle, nakoľko posudzuje aj predmet plnenia, resp. ceny plnenia a značnú nerovnováhu ako pri generálnej neprijateľnej zmluvnej podmienke. Považoval za nesprávny právny záver okresného súdu, vyjadrený v odôvodnení rozhodnutia v bode 35 a 36. Okresný súd nepochopil, že predmetom konania je neprijateľná zmluvná podmienka umožňujúca zmenu hlavného predmetu plnenia, resp. ceny plnenia a predmetom sporu nie je pôvodne dojednaný hlavný predmet plnenia, resp. ceny plnenia, teda predmetom právneho posúdenia je zmenová klauzula obsiahnutá v bode 5.5 s odkazom na § 53 ods. 4 písm. j) OZ. Dojednanie v bode 5.5 zmluvy umožňuje banke jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu kedykoľvek automaticky bez dodatku na základe vlastného rozhodnutia, netransparentným a nejasným spôsobom. Bod 5.7 zmluvy umožňuje spotrebiteľom jedenkrát ročne a za poplatok určený v sadzobníku poplatkov požiadať banku o prehodnotenie miery rizika, o ktorom opätovne rozhoduje len banka, nie spotrebiteľa. Dané ustanovenie po formálnej aj materiálnej stránke spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ktorý nemôže sám jednostranne rozhodnúť o zmene, tak ako je to v prípade banky, ale musí banku požiadať, zaplatiť poplatok, len jedenkrát ročne, banka rozhoduje či vyhovie alebo nie a tiež má banka svojvoľu, rozhoduje na základe neexistujúcich pravidiel. Dané zmluvné podmienky sú nejasné a neprimerané a stavajú spotrebiteľa do nevýhodnejšej pozície oproti veriteľovi. Dôvody, ktoré sú formulované príliš široko a môžu byť zo strany banky uplatnené svojvoľne, teda predmetné zmluvné podmienky sú neprijateľné. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ zo dňa 23. apríla 2015 vo veci C-96/14. V rámci zmluvnej voľnosti si strany taktiež môžu dohodnúť ďalšie podmienky, za ktorých jedna alebo obe strany môžu zmeniť obsah zmluvy jednostranným úkonom. Akákoľvek jednostranná zmena musí mať základ buď v zákone alebo v zmluve. Základným kritériom posudzovania oprávnenosti nároku na vykonanie jednostrannej zmeny je prijateľnosť zmenovej klauzuly podľa § 53 OZ a ďalej tiež súlad s požiadavkami osobitných zákonných predpisov. Dôvod zmeny musí byť dostatočne transparentný a v zmluvnej podmienke výslovne uvedený. Okresný súd poprel účel a význam spotrebiteľského práva podľa § 54 ods. 1 OZ, ako i význam smerníc Európskeho parlamentu a Rady, ako aj judikatúry SD EÚ. Nevykonaním právneho posúdenia neprijateľnej zmluvnej podmienky obsiahnutej v právoplatnom rozhodnutí súdov SR, na ktoré poukázal. Nevykonanie právnej kvalifikácie, resp. jej nesprávna právna kvalifikácia je základom zmätočnosti celého súdneho konania. V súvislosti s neprijateľnou zmluvnou podmienkou poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, spolu s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 124/2020-21 zo dňa 15.04.2020, v ktorom už súdy vyhlásili zmluvnú podmienku za neprijateľnú, i keď posudzovali bod 4.6 zmluvy o úvere, avšak jednoznačne prezentuje postoj vyšších súdnych autorít k pojmom „miera rizika klienta“ a „rating klienta“ vo vzťahu k žalovanému a jeho zmluvám. Tiež poukázal na rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 14C/295/2014 zo dňa 24.09.2015 k bodu 4.6 zmluvy o poskytnutí úveru. Rozdiel zmluvných dojednaní bodu 5.5 je v tom, že podľa daného dojednania je možné alternatívne meniť úrokovú sadzbu aj z dôvodu zmeny ratingu klienta stanoveného bankou, pričom na rozdiel od vyhláseného neplatného ustanovenia bodu 4.6 obsahuje ešte neurčitejšie a nezrozumiteľnejšie pojmy. Zmluva neobsahuje definíciu pojmov „miera rizika klienta“ a ani „zmena ratingu klienta“. Tiež poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/471/2015 zo dňa 28.06.2016 v súvislosti s posudzovaním bodu 4.6 zmluvy, ktorý vo vzťahu k bodu 5.5 zmluvy nemusí byť formalisticky totožný s odkazom na § 53a ods. 1 OZ. Napriek zákonnej povinnosti dodávateľa zdržať sa používania neprijateľnej zmluvnej podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách, v prípade existencie súdneho rozhodnutia, túto okresný súd neskúmal a preklenul ju nezrozumiteľnou argumentáciou v bode 33 odôvodnenia rozsudku, keď svojvoľne konštatoval, že nie je možné aplikovať § 53a ods. 1 OZ z dôvodu neaplikovateľnosti daných rozsudkov kvôli iným skutkovým okolnostiam a sám si vytvoril vlastnú výnimku z OZ. Okresný súd mal postupom podľa § 305 a § 306 CSP zistiť, kedy

boli iné rozsudky obsahujúce neprijateľnú zmluvnú podmienku s rovnakým významom právoplatné a minimálne od toho dňa priznať mu nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

9. Odvolateľ tiež namietal nesprávne právne posúdenie veci podľa § 53 ods. 2 OZ a nahradil zákonnú požiadavku individuálneho dojednanie zmluvy so spotrebiteľmi, čo nemá oporu v § 53 ods. 2 OZ a je v rozpore s § 54 ods. 1 OZ. Nedostatok individuálneho dojednanie spotrebiteľmi preklenul okresný súd cez priebeh kontraktačného procesu medzi zamestnancami banky a zástupcom správcu, čo je neprípustné a nemá oporu v ustanoveniach OZ. Ani podpisom zmluvy o výkone správy si spotrebiteľ nemôže zhoršiť svoje postavenie. Spotrebiteľom sú bezpochyby jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov, nie správca a ak by platila hypotéza predostretá okresným súdom, na zbavenie sa spotrebiteľských záväzkov by postačilo zastúpenie spotrebiteľov zamestnancom banky pri dojednaní úveru, čo je absurdné. Okresný súd tiež nesprávne posúdil absolútnu neplatnosť neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa § 37 ods. 1 OZ a § 39 OZ, hoci neplatnosť posudzuje bez návrhu ex officio. Nesprávne právne posúdenie podľa § 37 ods. 1 OZ a nevykonanie právneho posúdenia podľa § 39 OZ malo vážny dopad na vady celého súdneho konania. Zarážajúce a tendenčné je vyjadrenie okresného súdu v bode 31 odôvodnenia o konštatovaní, že neskoršie spochybňovanie určitosti bodu 5.5 zmluvy považoval za účelové a nepochopiteľné, ak na dôvažok túto povinnosť má sám súd ex officio. Okresný súd chabo vysvetľuje zrozumiteľnosť a určitosť bodu 5.5 v bode 12 odôvodnenia, nezrozumiteľne a nevysvetliteľne vysvetľuje pojem „miera rizika klienta“ a „rating klienta“, ktorý mal byť správcovi známy, čo vyplynulo z jeho výpovede, ktorý záver považoval za absurdný a z výpovede svedka vyplýva pravý opak. Ak by sa okresný súd nezaoberal len jazykovým vyjadrením, ale aj významovým výkladom, dospel by k záveru, že pravidlá NBS týkajúce sa zmeny rizikovej váhy spotrebiteľa neexistovali ani v čase uzavretia zmluvy a ani dodnes. Okresný súd nevyložil obsah zmluvy spôsobom priaznivejším pre spotrebiteľa, hoci mu ako pomôcku predložili rozsudky iných súdov. Bod 5.5 s ohľadom jeho neurčitosti a nezrozumiteľnosti podľa § 37 ods. 1 OZ, vychádzal z výsluchu C. D. E. z iných súdnych konaní, ktorá výpoveď nemá žiaden vplyv na neurčitosť, resp. nezrozumiteľnosť predmetného bodu. Tiež sa okresný súd nezaoberal rozporom so zákonom a s dobrými mravmi podľa § 39 OZ žalovaným predložených neprijateľných zmluvných podmienok a v rozpore s platnou legislatívou a judikatúrou SE EÚ postupoval pri rozhodovaní. Okresný súd logicky nevysvetlil, prečo považoval predmetný bod za zrozumiteľný, teda ako si spotrebiteľia mohli vyložiť dané ustanovenie a či mali vedomosť v každom čase, v akom rozsahu je žalovaný ako banka oprávnený pristúpiť k zmene úrokového rozpätia a na základe akých podmienok. Bod 5.5 zmluvy považoval za neplatný už v čase jeho predloženia dodávateľom pre rozpor s platným zákonom. Okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď v bode 36 odôvodnenia rozsudku konštatuje individuálne dojednanie zmluvy, čo potvrdil zástupca banky C. F., ako aj zástupca správcu C. E.. Napriek nepotrebnosti preukazovania individuálneho dojednanie sa okresný súd neúčelne zaoberal dokazovaním individuálneho dojednanie medzi správcou a žalovaným, pričom sa nezaoberal individuálnym dojednaním medzi spotrebiteľmi - vlastníkmi bytov a žalovaným - bankou, ktorý medzistupeň zjavne opomenul a porušil § 53 ods. 2 OZ. Napriek tomu, že žalovaný nepredložil žiadny listinný dôkaz preukazujúci individuálne dojednanie zmluvy, okresný súd mal jej individuálne dojednanie za preukázané, čím vyslovene porušil § 53 ods. 3 OZ, dôkazné bremeno je podľa OZ nesené žalovaným, ktorý nepredložil žiadny dôkaz a okresný súd danú skutočnosť preklenul nejasným spôsobom cez iné zmluvy, u ktorých sám tvrdí bez opory vo vykonanom dokazovaní, že prebehol kontraktačný proces, pričom je evidentné, že žiadny vlastník - spotrebiteľ túto zmluvu pred podpisom nevidel a nemal o nej žiadnu informáciu. Tvrdenie C. F., ako bývalého zamestnanca banky, je v súdnych konaniach rozdielne, s čím sa okresný súd nevysporiadal. Tiež sa nezaoberal listinným dôkazom mu predloženým, a to zápisnicami z pojednávania vo veci sp. zn. 22Csp/86/2017 Okresného súdu Trnava, sp. zn. 11C/51/2017, sp. zn. 11C/25/2017, sp. zn. 11C/21/2017, sp. zn. 11Csp/134/2016. Keďže sa okresný súd neoboznámil s podstatnou časťou ním predloženým dôkazov a nevykonal v danom smere dokazovanie, dospel k nesprávnym skutkovým tvrdeniam nemajúcim oporu vo vykonanom dokazovaní. Nevykonal dokazovanie listinami vôbec, nakoľko nepostrehol rozdiely uvedené v listinných dôkazoch, dokazovanie vykonanými výsluchmi trpí zásadnými vadami, pričom poukázal na výsluch C. F., podľa ktorého výsluchu boli zmluvy v roku 2006 najjednoduchšie, neobsahovali možnosť zvýšenia úrokového rozpätia, keďže neobsahovali bod 5.5 zmluvy, prvé zmluvy z roku 2006 nemali určité body a teda na začiatku zmluvy neobsahovali daný bod 5.5, postupne sa sprísňovali, teda predmetný bod nemohol byť individuálne dojednaný medzi správcou a bankou, nakoľko v čase posudzovania prvých zmlúv ani neexistoval. Tiež poukázal na výpoveď daného svedka v tom, že boli minimálne tri varianty zmlúv. Ak by mal žalovaný dôkazy o pravidelnom zasielaní návrhov zmlúv e-mailovými správami, nebol by problém ich určite predložiť, ale daná komunikácia neprebíhala, teda nie je možné o tom predložiť

listinné dôkazy. Tiež poukázal na výpoveď C. E., ktorý tvrdil, že zmluvy čítali zbežne, zmenu si nevšimol a nevedel o tom, že sa dá jednostranne navýšiť úrokové rozpätie žalovaným (zápisnica z pojednávania sp. zn. 11C/21/2017 zo dňa 28.07.2020). Vzhľadom na osobu C. E., ktorý pôsobil vo funkcii viac ako 25 rokov, nemožno predpokladať, že by zmluvy podrobne čítal, nakoľko si variantu zmlúv ani nevšimol. Daný svedok ani nevedel, že úrokové rozpätie bolo dojednané fixne, a že zmluva obsahuje rozhodcovskú doložku, teda zmluva nebola individuálne dojednaná. Ak boli nejaké jednania ohľadom zmluvy, tak len ohľadom prvej zmluvy v roku 2006 bez právneho odborného posúdenia, pretože iná možnosť nebola a bytové domy chceli zateplovať. Aj vzhľadom na dlhoročný priateľský vzťah svedkov je preukázané, že ich svedecké výpovede sú tendenčné so snahou sa navzájom nepoškodiť, pričom výpoveď C. F., ako bývalého zamestnanca žalovaného, je v rozpore s listinnými dôkazmi a so skutkovými tvrdeniami žalovaného. Okresný súd tiež nesprávne, resp. vôbec nevyhodnotil zápisnicu zo schôdze konanej dňa 01.06.2010, ktorá vyvracia svedeckú výpoveď C. E. o riadnom priebehu kontraktačného procesu a je evidentné, že vlastníkom nemohla byť predložená žiadna zmluva o úvere a individuálne dojednanie nie je vôbec preukázané zo strany žalovaného. Okresný súd nesprávne ustálil dôvody dôvodnosti použitia bodu 5.5 zmluvy v bode 33 odôvodnenia rozsudku, keďže neexistoval racionálny a zmluvne dojednaný dôvod na zvýšenie úrokového rozpätia a žalovaný bezdôvodne pristúpil k zvýšeniu za účelom dosiahnutia zisku na úkor spotrebiteľa. Poukázal na výpoveď C. F., ktorý uvádzal rôzne dôvody, resp. príčiny zmeny úrokového rozpätia, teda sám tápal v dôvodoch pre zvýšenie úrokového rozpätia. Dôvody zvýšenia úrokového rozpätia neboli na strane žalobcu, ale na strane žalovaného, neboli splnené zmluvné podmienky na zvýšenie úrokového rozpätia, pretože skutočné dôvody vysvetlil C. F. na výsluchu dňa 04.04.2020 v konaní vedenom pod sp. zn. 11C/51/2017. Poukázal na stanovisko žalovaného poskytnuté NBS, podľa ktorého jediným dôvodom pre zvýšenie úrokového rozpätia bolo prehodnotenie rizika klienta z dôvodu porušenia záväzkov zo zmlúv o úvere, čo nie je zmluvne dojednaný dôvod podľa bodu 5.5 zmluvy. Okresný súd však nevyhodnotil listinný dôkaz odpoveď NBS, ktorá svoj postoj jasne definovala v predchádzajúcich stanoviskách. Nesprávnym procesným postupom okresný súd znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a konanie má inú vadu, majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď neaplikoval správne § 53 ods. 2 OZ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy a nezaoberal sa zákonnými predpokladmi individuálneho dojednania stanovenými zákonom. Okresný súd tvrdí, že nejde o formulárovú zmluvu, pričom už aj z predložených rozhodnutí je evidentné, že neprijateľná zmluvná podmienka v bode 5.5 sa používa celým zmluvným spektrom žalovaného, nielen v zmluvách o termínovanom úvere, ktoré sú predmetom sporu, ale aj v iných zmluvách, čo evidentne vyplýva z rozsudkov. Tiež došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní, keď okresný súd nevykonal právne posúdenie veci vôbec a namiesto toho sa zaoberal výsluchmi, ktoré boli nadbytočné, a počas viac ako 6 rokov trvania sporu viedol procesnú obranu žalovaného, bezdôvodne akceptoval jeho nezmyselné procesné námietky a tak procesným postupom spôsobil inú vadu. Okresný súd nahrádzal dôkaznú povinnosť žalovaného, pretože vlastnými úvahami a nad rámec vykonaných a navrhnutých dôkazov kompenzoval neunesenie dôkazného bremena žalovaného a to najmä neúčinným popretím skutkových tvrdení žalovaných.

10. K odvolaniu sa vyjadrila žalovaná a navrhla rozsudok prvoinštančného súdu ako vecne správny potvrdiť. Považovala výhrady za žalobcu v súvislosti s nesprávnym procesným postupom znemožňujúcim strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces za nedôvodné, keďže s námietkami žalobcu sa okresný súd v rozsudku dostatočne vysporiadal, a to v bode 53 až 55 a tým, že žalobca s názorom okresného súdu nesúhlasí, nedošlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces alebo k inej procesnej vade. V súvislosti s namietaním porušenia princípu rovnosti zbraní mala za to, že prvoinštančný súd tento princíp neporušil, rozhodol na základe vykonaných dôkazov a právnej úpravy a obom stranám dal rovnaký priestor na navrhovanie dôkazov, dôkazy zákonným spôsobom vykonal a vo veci rozhodol. Rozhodnutie okresného súdu bolo prijaté výlučne na základe dôkazov navrhnutých stranami sporu. Listiny a svedecké výpovede, z ktorých pri rozhodnutí vychádzal, boli predložené, resp. navrhnuté stranami. K odvolacej námietke týkajúcej sa inej vady majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci nesúhlasila ani s ňou, pretože okresný súd konzistentne a detailne posúdil všetky rozhodujúce skutočnosti, odôvodnil, prečo sa nezaoberal názormi Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, keďže spory sa týkali iného typu zmlúv o úvere a neobsahovali ustanovenie bodu 5.5 v prejednávanej zmluve a správne okresný súd poukázal na relevantnú rozhodovaciu prax Krajského súdu v Trnave. Predmetom dokazovania a právneho posúdenia bolo iba to, či ustanovenie je určité a zrozumiteľné a či je ustanovenie neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Okresný súd uvedené skutočnosti správne posúdil a svoj názor dostatočne odôvodnil. Ak

dospel k záveru, že ustanovenie nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože bolo individuálne dojednané (čo potvrdil svedok C. E., bývalý zamestnanec žalobcu), nie je daný základ nároku a teda nemohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie, keďže postupoval v súlade so zmluvou, preto okresný súd nemusel posudzovať ďalšie námietky strán. Ohľadne nesprávnych skutkových zistení ohľadne individuálneho dojednania zmluvy o termínovanom úvere, nemajú tvrdenia žalobcu oporu v zistenom skutkovom stave, keďže bývalý zamestnanec správcu potvrdil, že ako ich zástupca mal možnosť zmluvu pripomienkovať, pripomienkoval ju jeho právnik a na obsahu zmluvy sa dohodli. Nepredloženie žalobcom vymienenej komunikácie o priebehu kontraktčného procesu neznamena, že nebola preukázaná. To, či došlo počas kontraktácie k vznieseniu pripomienok a či boli akceptované, nebolo predmetom dokazovania. Preto považovala tvrdenia žalobcu k týmto záverom smerujúce za špekulatívne. Pre individuálnu dohodu stačí potvrdenie skutočnosti, že správca reálne zasiahol do zmluvných rokovaní, mohol ovplyvniť obsah zmluvy a daná možnosť bola potvrdená svedeckými výpoveďami. Vo vzťahu k obsahu výpovedí svedkov sa stotožnil s hodnotením súdu, ktorý posúdil všetky odpovede v sporoch, v ktorých boli svedkovia vypočúvaní, a to že výpovede svedkov neboli pri každom výsluchu rovnaké neznižuje ich relevantnosť, ale podporuje ich autenticitu. Svedkovia reagovali priamo a bezprostredne a neboli nikým pripravení a dohodnutí. Žalobca nedôvodne namieta, že okresný súd neskúmal určitost' a zrozumiteľnosť bodu 5.5 zmluvy, keď z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že námietku považoval okresný súd za relevantnú, preto vykonal dokazovanie zápisnicami o výsluchu svedkov E. a F., ktorí konali za strany pri podpise zmluvy. Svedkovia potvrdili, že správca ako zákonný zástupca vlastníkov mal možnosť zmluvu pripomienkovať a pýtať sa na jej obsah, a to, že ustanovenia v čase podpisu za určité nepovažoval. Súd teda nemal dôvod sám nahrádzať vôľu strán výkladom a skúmaním, či je alebo nie je ustanovenie určité, keď táto určitost' bola v čase podpisu zmluvy potvrdená samotnými zmluvnými stranami. Zápisnicou zo schôdze vlastníkov sa potvrdilo jeho tvrdenie, že spotrebiteľia nikdy do obsahu zmluvy nezasahovali, schvaľovali iba typ a základné parametre úveru a je irelevantné, či zmluva bola určitá a zrozumiteľná pre vlastníkov, keď rozhodujúca bola určitost' správcovi ako ich zástupcovi. Okresný súd odmietol argumentáciu žalobcu na prihliadnutie na rozhodnutia v iných sporoch, nakoľko bod 5.5 zmluvy bol odlišný a k uzavretiu zmluvy došlo za iných okolností. Žalobca nerozlišuje, že bod 4.6 zmluvy bol dohodnutý v zmluve o úvere na bývanie, uzavretej medzi fyzickými osobami - spotrebiteľmi, ktorí neboli zastúpení správcou, pričom zastúpenie kvalifikovaným subjektom vytvára podstatné rozdiely pri okolnostiach uzavretia spornej zmluvy a súd nemohol skúmať, ako by obsah zmluvy interpretoval neskúsený spotrebiteľ, ale by ho vykladal skúsený a odborne spôsobilý správca, teda profesionál. Pri rokovaniach reálne absentovala slabšia strana a aj ZoSÚ kategóriu dlžníkov chráni v menšom rozsahu, keďže ochranu spotrebiteľov v kontraktčnom procese má zabezpečiť odborne spôsobilý správca. Navyše ohľadne bodov 4.6 a 5.5 úverových zmlúv žalobca v podanom odvolaní neoznačil v nich rozdiely, z ktorých vyplýva, že nejde o rovnaké ustanovenia, rozdiel je napr. v dôvode zmeny úrokovej sadzby, a preto uvedené rozhodnutia nemožno aplikovať. Žalobca sa domáha predloženia dôkazov, ktoré neexistujú a to údajnú e-mailovú komunikáciu jeho právneho predchodcu z roku 2006 až 2010, ktorú nebol povinný archivovať a sám predložil zápisnicu zo schôdze vlastníkov bytov, ktorá verifikuje práve jeho tvrdenie o nevedomosti o texte zmluvy vlastníkami bytov. Okresný súd riadne preskúmal všetky predložené listiny a skutkové tvrdenia a ak našiel ďalšie dôvody nad rámec jeho argumentácie, nemožno to považovať za vadu rozhodnutia a svojvôľu súdu, ktorý musí pri dokazovaní postupovať na základe princípu voľného hodnotenia dôkazov. Rovnako považoval za správny záver okresného súdu o nevzhladnutí neprijateľnej zmluvnej podmienky v bode 5.5 zmluvy ani podľa právnej úpravy platnej v čase jej uzavretia, pričom právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv nemožno hodnotiť podľa doslovného znenia konkrétneho ustanovenia, ale ako celkovú úpravu obsiahnutú v § 52 až § 54 OZ, ktorý danú problematiku upravoval odlišne od aktuálnej úpravy. Nevyplýva z nej možnosť považovať ustanovenie o dohodnutej zmene úrokovej sadzby v zmluve za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Nesúhlasila ani s argumentom žalobcu, že ak sa dohodnutá podmienka týka jednostrannej možnosti zmeny ceny plnenia, netýka sa uvedenej problematiky, ktorý záver považoval za nesprávny a nedostatočne vysvetlený. Sporný bod 5.5 zmluvy nie je rovnaký ako zmluvná podmienka posudzovaná súdmi v rozhodnutí NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 a Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 124/2020, pričom bod 5.5. nebol doposiaľ vyhlásený za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Predmetné zmluvné ustanovenie bolo individuálne dojednané a zvýšeniu úrokovej sadzby došlo z dôvodu zmeny ratingu klienta. Žalobca v čase uzavretia zmluvy, aj v čase zvýšenia úrokovej sadzby považoval dané ustanovenie zmluvy za určité a zrozumiteľné. V súvislosti s rozporom stanoviska NBS okresný súd správne deklaroval, že ide o irelevantné skutočnosti. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č. k. 11Co/58/2019-398.

11. O odvolaní rozhodol Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 23CoCsp/11/2022-480 zo dňa 29.05.2023 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. potvrdil.

12. Proti rozsudku Krajského súdu v Trnave podal dovolanie žalobca. Najvyšší súd SR uznesením č. k. 6Cdo/186/2023-529 zo dňa 28.10.2025 rozsudok Krajského súdu v Trnave zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že k namietanej nezrozumiteľnosti a neurčitosti čl. 5.5 zmluvy ako aj k namietanému rozporu s dobrými mravmi, odvolací súd dospel k záveru, že zmluva nie je nezrozumiteľná a neurčitá a poukázal na rozsudok súdu prvej inštancie. Podmienky zmeny úrokovej sadzby sú podľa čl. 5.5 zmluvy dostatočne zrozumiteľné a jednoznačné, nepripúšťajúce iný, pre spotrebiteľa priaznivejší výklad, preto nebol priestor pre použitie interpretačného pravidla podľa § 54 ods. 2 OZ. Odvolací súd nezistil rozpor daného dojednania ani s dobrými mravmi v zmysle § 39 OZ, na ktorý odvolateľ odkazoval. Ani možnosť jednostranného zvýšenia úrokovej sadzby bankou zakotvená v predmetnom ustanovení, sama osebe nezakladá rozpor s dobrými mravmi. Sám zákon totiž jednostrannú zmenu zmluvných podmienok za splnenia zákonom stanovených podmienok, pripúšťa. Žalobca v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP namietal porušenie práva na spravodlivý proces, okrem iného, nedostatočným odôvodnením (nepreskúmateľnosťou) rozhodnutia odvolacieho súdu (aj okresného súdu), najmä vo väzbe na nepreukázanie individuálneho dojednania zmluvných podmienok, najmä s poukazom na zmenu klauzulu bod 5.5 zmluvy, ktorú považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku, jej neurčitosť, nedojednanie zmluvy priamo s vlastníkami bytov ako spotrebiteľmi namiesto správcu, svojvôľu banky pri zvyšovaní úrokovej sadzby bez uvedenia riadneho vysvetlenia, neuvedenie dôvodu zmeny v jednostrannom oznámení zvýšenia úrokového rozpätia, nevykonanie niektorých dôkazov a to listom z Národnej banky Slovenskej republiky. Najvyšší súd poukázal na bod 5.5 Zmluvy o termínovanom úvere č. 06/093/07 z 19. decembra 2007 znie takto: „Banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika Klienta. Zmena miery rizika Klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu Klienta stanoveného Bankou, alebo so zmenou rizikovej váhy Klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska. Pre posúdenie zmeny miery rizika Klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase ich ostatného posúdenia v porovnaní s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je Banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k Úverovej zmluve. Banka predmetnú zmenu v primeranej lehote oznámi Klientovi.“. Dovolateľ v dovolaní namietal nesprávne posúdenie a nedostatočné odôvodnenie predmetnej zmluvnej podmienky odvolacím súdom. Dovolací súd zo svojej rozhodovacej praxe zistil, že obsahovo totožná zmluvná podmienka ako je v bode 5.5 zmluvy o termínovanom úvere č. 06/093/08 zo 16. decembra 2008 v znení: „Banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika Klienta. Zmena miery rizika Klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu Klienta stanoveného Bankou, alebo so zmenou rizikovej váhy Klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska. Pre posúdenie zmeny miery rizika Klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase ich ostatného posúdenia v porovnaní s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je Banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k Úverovej zmluve. Banka predmetnú zmenu v primeranej lehote oznámi Klientovi.“, bola už predmetom skúmania v spore vedenom na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 14C/21/2017 o vydanie bezdôvodného obohatenia medzi totožnými stranami sporu a vo výroku rozsudku Okresného súdu Piešťany z 13. augusta 2020 sp. zn. 14C/21/2017 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 24. novembra 2021 sp. zn. 25Co/90/2020 bola právoplatne vyhlásená za neprijateľnú. Najvyšší súd SR rozsudkom z 31. mája 2023 sp. zn. 5Cdo/71/2022 dovolanie žalovaného Prima banky Slovensko, a.s. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 24. novembra 2021 sp. zn. 25Co/90/2020 zamietol, pričom Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením z 5. decembra 2023 sp. zn. IV. ÚS 617/2023 ústavnú sťažnosť sťažovateľa Prima banky Slovensko, a.s. odmietol. V ďalších rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR s obdobným predmetom konania (napr. sp. zn. 7Cdo/98/2022, 7Cdo/74/2023, 4Cdo/78/2023, 4Cdo/77/2023, 1Cdo/51/2023, 2Cdo66/2022) dovolací súd rozhodoval o dovolaniach žalobcu proti rozsudkom odvolacieho súdu, ktorý potvrdil rozhodnutia súdu prvej inštancie o zamietnutí žalôb žalobcu. Súd prvej inštancie v týchto prípadoch žaloby zamietol, pretože nepovažoval bod 5.5 zmluvy o úvere za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ale za bod platne dojednaný, určitý a zrozumiteľný. Význam tohto bodu bol podľa názoru súdu prvej inštancie stranám zrejмый a bolo preukázané, že rokovania týkajúce sa uzatvorenia zmluvy a ich zmien boli dojednané individuálne, pričom za vlastníkov konal správca, ktorý bol odborne spôsobilou osobou, a ktorý mal možnosť do znenia zmluvy zasiahnuť. Najvyšší súd SR na dovolania žalobcu rozsudky odvolacieho súdu zrušil a veci mu vrátil na ďalšie konania, pričom vo vzťahu k obom dôvodom prípustnosti dovolania uplatneným sťažovateľom [§ 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP] uviedol, že: „...z rozsudku Najvyššieho

súdu sp. zn. 5Cdo/71/2022 z 31. mája 2023 vychádzal ako z judikatúry, ktorá už vyhodnotila právnu otázku týkajúcu sa neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá už bola v rozhodovacej praxi dovolacím súdom vyriešená.“ I tieto rozhodnutia Najvyššieho súdu SR boli posudzované Ústavným súdom Slovenskej republiky, pričom ústavné sťažnosti boli odmietnuté uzneseniami sp. zn. I. ÚS 140/2024, IV. ÚS 663/2023, I. ÚS 111/2024 pre zjavnú neopodstatnenosť.

13. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu, pokiaľ obsahovo totožná zmluvná podmienka už bola predmetom skúmania súdmi nižšej inštancie a bola vyhlásená za neprijateľnú a Najvyšší súd SR sa s takýmto posúdením stotožnil (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/71/2022), pričom v ďalších rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR s obdobným predmetom názor obsiahnutý v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/71/2022 nebol spochybnený, potom od takéhoto názoru sa dovolací súd nepovažuje za potrebné odkloniť, stotožňuje sa s ním a v celom rozsahu naň odkazuje, lebo je plne aplikovateľné aj na rozhodovanú vec. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd postupoval v súlade s vyššie uvedenými rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR, konštatoval prípustnosť dovolania žalobcu a aj jeho dôvodnosť. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd SR v súlade s týmito ustanoveniami zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

14. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku – ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), po preskúmaní zákonnosti a správnosti napadnutého rozhodnutia v intenciách podaného odvolania s prihliadnutím na záväznosť právnych názorov vyslovených dovolacím súdom pre súd oboch stupňov (§ 455 CSP), dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je nevyhnutné zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. c) CSP), a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

15. Predmetom konania bol nárok žalobcu (pred zmenou subjektov: jednotlivých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v Trnave, na ul. Beethovenova 26) na vydanie od žalovaného bezdôvodného obohatenia po pripustených zmenách žaloby vo výške 13.259,54 eur, s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 9.694,53 eur od 27.06.2016 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 2.412,83 eur od 21.12.2019 do zaplatenia, zo sumy 1.154,18 eur odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému do zaplatenia. Po čiastočnom späťvzati žaloby vo výške 2.201,34 eura, zostala predmetom sporu suma 11.060,20 eura s príslušenstvom. Právny vzťah bol založený zmluvou o termínovanom úvere č. 06/093/07 uzavretej dňa 19.12.2007 medzi Dexia bankou Slovensko, a.s., ako veriteľom a Bytovým družstvom so sídlom v Trnave, ako zástupcom dlžníkov a spotrebiteľov - vlastníkov bytov a nebytových priestorov v predmetnom bytovom dome, v dôsledku podľa žalobcu nedôvodného zvýšenia úrokovej sadzby na základe čl. 5.5 predmetnej zmluvy z 0,9 % na 2,5 %.

16. Predmetom odvolacieho prieskumu, vymedzeného odvolateľom uplatnenými odvolacími dôvodmi bolo posúdiť, či boli naplnené odvolacie dôvody v zmysle § 345 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP tak, ako boli konkretizované v podanom odvolaní popísanom vyššie. Základnou právnou otázkou vo veci bolo, či ust. čl. 5.5 zmluvy (v znení: „Banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika Klienta. Zmena miery rizika Klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu Klienta stanoveného Bankou, alebo so zmenou rizikovej váhy Klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska. Pre posúdenie zmeny miery rizika Klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase ich ostatného posúdenia v porovnaní s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je Banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k Úverovej zmluve. Banka predmetnú zmenu v primeranej lehote oznámi Klientovi.“) je určité a zrozumiteľné alebo je daný dôvod jeho absolútnej neplatnosti v zmysle § 37 ods. 1 OZ, či toto

ustanovenie je v rozpore so zákonom alebo dobrými mravmi, alebo je neplatné v zmysle § 39 OZ a či toto ustanovenie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle § 53 OZ.

17. Podľa § 455 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

18. V citovanom zrušujúcom uznesení týkajúcom sa danej veci dovolací súd uviedol, že z rozsudku NS SR zo dňa 31. mája 2023 sp. zn. 5Cdo/71/2022 vychádzal ako z judikatúry, ktorá už vyhodnotila právnu otázku týkajúcu sa neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá už bola v rozhodovacej praxi dovolacím súdom vyriešená. Obdobne dovolací súd rozhodol aj vo veciach sp. zn. 7Cdo/98/2022, 7Cdo/74/2023, 4Cdo/78/2023, 4Cdo/77/2023, 1Cdo/51/2023 a 2Cdo/66/2022. I tieto rozhodnutia Najvyššieho súdu SR boli posudzované Ústavným súdom Slovenskej republiky, pričom ústavné sťažnosti boli odmietnuté uzneseniami sp. zn. I. ÚS 140/2024, IV. ÚS 663/2023, I. ÚS 111/2024 pre zjavnú neopodstatnenosť.

19. Keďže s poukazom na uvedené záväzné stanovisko, bola predmetná základná právna otázka daného sporu vyriešená tak, že daná zmluvná podmienka v čl. 5.5 zmluvy je neprijateľná a neplatná, čo zakladá dôvodnosť nároku žalobcu na zaplatenie od žalovaného predmetného bezdôvodného obohatenia, bolo potom potrebným, aby sa súd ďalej zaoberal opodstatnenosťou výšky uplatneného nároku, včítane posúdenia prípadného premlčania, a za tým účelom vykonal potrebné dokazovanie a prijal závery. Touto otázkou sa prvoinštančný súd vzhľadom na jeho, podľa názoru NS SR nesprávny záver, že nejde o neprijateľnú a neplatnú zmluvnú podmienku, v dôsledku čoho bezdôvodné obohatenie nevzniklo, nezaoberal a súvisiace potrebné dokazovanie nevykonal.

20. Vzhľadom na uvedený záväzný právny názor dovolacieho súdu, ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na každú otázku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už irelevantnú a nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania (čl. 17 OSP), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

21. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP, tak v meritórnom zamietajúcom výroku II., ako i v závislom výroku III. o náhrade trov konania, zrušil a vec mu v zmysle § 391 ods. 1 CSP vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

22. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný vyslovenými právnymi názormi dovolacieho súdu, bude riadne v súlade s procesnou normou vykonať všetky navrhnuté a v zmysle § 295 CSP i nevyhnutné dôkazy pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, skutkový stav následne komplexne vyhodnotiť a ustáliť, na zistený skutkový stav aplikovať všetky náležité hmotnoprávne ustanovenia, vysporiadať sa aj so vznesenou námietkou premlčania, a následne vo veci opätovne v rozsahu celého petitu rozhodnúť, pričom rozhodnutie bude nevyhnutné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2, 3, 4 CSP vo všetkých jeho záveroch odôvodniť. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o náhrade trov konania včítane tohto i predchádzajúceho odvolacieho ale i dovolacieho konania (§ 396 ods. 3 a § 453 ods. 3 CSP).

23. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).